

VAN WIEG TOT GRAF

Tim de Hullu

Kleurrijk als haar bloemen

ANNEKE SCHAT-KAPTEIJN 1938 - 2021

De bloemenzaak die Anneke Kapteijn in de jaren 60 had, draagt nog steeds haar naam. Als een ode aan een eigenzinnige en kleurrijke pionier.

Jij gaat het nooit redden", zeiden veel mannelijke collega's tegen haar. Het was 1960 en Anneke Kapteijn was gevraagd om een verlopen bloemenzaak aan de Jan van Scorelstraat in Utrecht-Oost over te nemen. Dat moest je tegen haar niet zeggen. Het was een extra prikkel om er een succesvol bedrijf van te maken. Dat lukte omdat de eigenge-reide Anneke, die het vak had geleerd bij topbloemisten als Dirkse in Utrecht en Noordanus in Amersfoort, het allemaal net iets anders deed dan de rest. Zo hield ze niet van orchideeën, dat vond ze statusbloemen. Gaf haar maar simpele bloemen, zoals korenbloemen en bloemen waar- bij je in het hart kon kijken.

Drie keer per week toog ze om 06.00 uur naar Rhijnauwen om daar grassen te plukken. Die noemde ze 'Slotekantia'. Daarnaast had ze een naar eigen zeggen 'uitstekende' tussenpersoon die haar vruchten van de lotusbloem, 'spul uit Afrika' en magnoliatakken bezorgde. Beroemd werden haar boeketten met verschillende nuances van één kleur. Anneke mocht voor veel modeshows de bloemen verzorgen. Dan moest ze wel eerst precies weten hoe groot de bruidsmannequin was. Daarom ging ze dan zelf voor de spiegel staan om de omvang van het bruidsboeket te passen, ten opzichte van haar eigen lengte. Vaak werd het boeket dan nog ietsje groter.

Haar expertise leverde haar een tv-

▲ **Anneke Schat-Kapteijn hield van bloemen en zou dat ook altijd blijven doen.**

PRIVÉFOTO

optreden op, waarin Anneke uitlegt hoe je het perfecte bruidsboeket samenstelt. Ze ging beurzen af, werd Nederlands kampioen en bleek een inspiratiebron voor veel andere vrouwen.

In Oudwijk was Anneke een klan-tenbinder. Studenten kwamen hun jaarlijkse corsage halen, die Anneke leuk verpakte in een doorzichtig plastic doosje. En elk jaar moest er ergens in Utrecht één rode roos worden bezorgd op de verjaardag van de vrouw des huizes. Al moest Anneke de roos zelf brengen, hij kwam er.

Zoals voor veel vrouwen in die tijd, eindigde haar ondernemersavontuur al snel. Na vijf jaar trouwde Anneke met ondernemer John Schat, telg van een bekende bakkersfamilie, en verkocht ze haar zaak. Naast de bakkerij

van John, aan de Braamstraat, stichtte ze een gezin. Toch zou Anneke altijd van bloemen blijven houden. Ze gaf anderhalve dag per week les op de Tuinbouwschool, richtte stands in op bloementoonstellingen, maakte corsowagens op en had zitting in verschillende jury's. Op vakanties was Anneke ook niet te stoppen. Overal moest ze even bloemen plukken, zelfs als dat eigenlijk niet mocht.

De Jan van Scorelstraat zou ze mijden, want dan zou ze veel te kritisch naar de inrichting van de etalage kijken. Zelf had ze altijd veel aandacht besteed aan haar etalages en regelmatig stonden mensen zich te vergapen aan de bijzondere details in bloemwerken.

Met trots en een goed gevoel keek

Anneke terug op haar tijd als bloemist. Maar dat was geweest. Vol overgave richtte zij zich op de opvoeding van haar drie dochters, die zij veel liefde, zelfstandigheid en wijze lessen meegaf: 'Je moet niet voor jezelf leven, je moet het samen met anderen rooien'. Anneke gaf het goede voorbeeld. Ze zat in het schoolbe-

Je moet niet voor jezelf leven, je moet het samen met anderen rooien

–Anneke Schat-Kapteijn

stuur en de oudercommissie, zette zich in voor de kerk, was lid van de Soroptimisten en kookte jarenlang voor dak- en thuislozen in het Catharijnehuis.

Anneke kon niet stilzitten: ze had een liefde voor tuinieren, muziek, skiën en creatief bezig zijn. Altijd hield zij iets jeugdigs over zich. In haar laatste woonplaats Vleuten kennen dorpsgenoten Anneke als de vrouw met de rode jas, die zich met snelle en kleine passen voortbewoog. Van ouder worden en een minder vitaal lijf wilde ze niets weten. Anneke ontfermde zich over haar dementerende man en negeerde haar eigen fysieke problemen. Het was haar taak om haar man bij te staan, tot de dood hen zou scheiden.

Dat ze zelf eerst zou sterven aan galaanvallen en een ontstoken alvleesklier, had ze niet voorzien. De bloemen die mensen bezorgden bij haar condoleance en uitvaart, waren niet zomaar bloemen. Iedereen hield rekening met de criticus en purist die ze was. Dus waren er veldbloemen en speelse boeketten met nuances van één kleur. Het leek wel een opstelling in de bloemenzaak van wel- eer. De kist bijna niet meer te zien.